

Tessa Randau

Jak jsem znovu našla sebe samu

„Podívej, tvoje hlava je jako harddisk, který si sama programuješ. Celé roky jsi na něj ukládala přesvědčení, že ‚nejsi atraktivní, ‚nic neznamenáš‘ a ‚nejsi úspěšná‘. Tím včerejším rituálem jsme tvou hlavu jako by resetovaly. To však nestačí. Teď je třeba, abys začala vědomě psát nový program. Například za pomoci myšlenek ‚jsem dobrá taková, jaká jsem‘, ‚mám se ráda‘, ‚jsem na sebe hrdá‘, ‚hodně jsem toho dokázala‘. Nejlepší je opakovat si tyto věty několikrát denně. Nejen ráno před zrcadlem, ale i během dne. Po snídani, než se napiješ vody, ve frontě v supermarketu, v autě, když je na semaforu červená, pokaždé, než se podíváš na displej svého telefonu.“

Příběh, který vám připomene, že nikdy není pozdě najít radost ze života a že ten největší poklad se skrývá přímo v nás.

Tessa Randau

Moře a já

Jak jsem znovu
našla sebe samu

S ilustracemi
Ruth Botzenhardtové

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: srpen 2025

ISBN: 978-80-7670-263-9

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 565 486

Původní název: *Das Meer und Ich – Wie ich mich selbst wiederfand*
od Tessy Randau

© 2023 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Weinheim/Germany

www.dtv.de

1. vydání

Překlad: © Hana Chyzy, 2025

Jazyková korektura: Zuzana Klimšová

Návrh obálky a ilustrace: Ruth Botzenhardtová | buxdesign, Mnichov

Sazba a úprava obálky: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha

Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

ISBN: 978-80-7670-225-7

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom,

Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA, Pemic Books a KARAVELA.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo

u nakladatele na www.knihykazda.cz

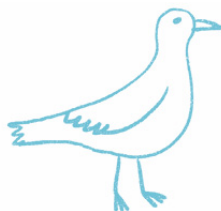
Původní název:
Das Meer und ich – Wie ich mich selbst wiederfand
od Tessa Randau
Originální vydání 2023
dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Mnichov
© Tessa Randau 2022
Návrh obálky a ilustrace:
Ruth Botzenhardtová | buxdesign | Mnichov

*Pro Henka a Maru,
ty nejlepší sourozence,
jaké si člověk může přát.*

NEJCENNĚJŠÍ POKLAD,
KTERÝ MÁŠ,
JSI TY SAMA.

1. den POSELSTVÍ

Sledovala jsem menší vlnu, která se mi přehoupala přes chodidla, běžela směrem k pláži a pomalu se vracela zpět do moře. Stála jsem tady už hodnou chvíli, prsty u nohou se mi nořily do písku stále hloub, a snažila jsem se vychutnat si tento okamžik. Ale nedařilo se mi to. V konečcích prstů jsem cítila neklidné brnění. „Jenom se rychle podívám,“ pomyslela jsem si poněkolkáté. Už jsem to déle nevydržela. Ze zadní kapsy džínů jsem vytáhla telefon, který jsem si samozřejmě nezapomněla vzít s sebou, než jsem vyrazila na procházku. Odemkla jsem displej a – nic. Žádná zpráva na messengeru. Žádná esemeska. Žádný nepřijatý hovor. Prostě nic.

Lehce mrholilo a drobné kapičky dopadaly na telefon a pokrývaly jej tenkou vrstvou vody. Znovu jsem ho zasunula do kapsy a zvedla jsem hlavu. Šedivá obloha splývala s šedou barvou mořské hladiny. I mokrá pláž působila smutným a špinavým dojmem. Jediné, co vzdorovalo okolní bezbarvé jednotvárnosti, byla bílá pěna na hřbetech vln, které bez ustání narážely do mých chodidel a rozlévaly se dál směrem k pobřeží.

„Škoda,“ pomyslela jsem si. Když jsem si tu cestu plánovala, představovala jsem si všechno docela jinak – azurově modré nebe a nanejvýš několik neškodných obláčků. Hřejivé paprsky slunce, jež mě příjemně hladí po kůži. A dlouhé procházky s kamarádkou Isou, kterou jsem neviděla už celou věčnost. Isa mi však před třemi dny zavolala a zkroušeně se omlouvala: „Strašně mě to mrzí, zlatíčko, ale nemůžu s tebou jet.“ Z jejího hlasu bylo znát, že je jí to opravdu líto. A hned v další větě mi s nadšením – pro ni tak typickým – vyprávěla o svém novém projektu v zaměstnání: „Představ si, že jsme konečně sehnali peníze na tu nemocnici. Nějaká stará paní nám odkázala celé své jmění a já musím hned letět do Afriky, abych zařídila všechno potřebné ohledně stavby. Tu nemocnici tam už nutně potřebují. Prosím, nezlób se na mě.“

Její zpráva mě rozesmutnila – strašně jsem se na svou nejlepší kamarádku těšila. Všechno jsem si krásně naplánovala – jak si po dlouhé době se smíchem padneme do náruče, ráno se budeme procházet v mokřém písku za doprovodu šplouchání mořských vln. V představách jsem si malovala všechna ta odpoledne, kdy se spolu usadíme v plážovém koši a ponoříme se do příběhů ve svých

knihách. A konečně probdělé noci strávené nekonečným povídáním o všem, co nám leží na srdci i na duši. A pak... jeden krátký telefonát a všechny moje představy se rozplynuly v nenávratnu.

Ale jak bych se mohla na Isu zlobit? Poté, co jsme dokončily studium v oboru podnikové ekonomie, začala se Isa nadšeně věnovat práci v nejrůznějších neziskových organizacích. V současnosti pracuje pro nadaci, která pomáhá s rozvojovými projekty v Africe. Její život je docela jiný než můj: nemá rodinu, pořád někam cestuje a hýří neuvěřitelnou energií a radostí ze života.

Ze všeho nejdřív mě napadlo, že svůj pobyt na ostrově zruším. Co bych tam deset dní sama asi tak dělala? Ovšem na bezplatné storno už bylo pozdě. Jochen s dětmi mě nakonec přemluvili, abych jela i bez Isy. „Dřív sis tolik přála mít čas jen pro sebe,“ připomněl mi můj muž nechápavě. „Uklidni se a prostě si to užij!“

„To je pravda, mami,“ přitakala Lara, moje čtrnáctiletá dcera. „Hezky si to tam užij. My to tady bez tebe zvládneme.“

Zadívala jsem se na Laru a přemýšlela jsem, kam se poděla ta malá holčička, která se mě ještě před pár lety při každém loučení držela za nohu, nechtěla mě pustit a plakala. Přestože jsem si uvědomovala, že by mě Lařina slova měla vlastně těšit, píchlo mě z toho u srdce. Sklesle jsem se odvěkla do ložnice a začala si balit kufr.

Děšť mezitím zesílil a velké kapky mi smáčely vlasy i kabát. „No bezva,“ pomyslela jsem si. Těžko si mohl někdo připadat osamělejší než já v tu chvíli v tak protivném dešti. Dříve, když byly děti ještě malé, jsem během dovolené milovala i deštivé dny. Všichni čtyři jsme se uvelebili v manželské posteli našeho prázdninového apartmánu, a zatímco Jochen listoval novinami, já jsem dětem předčítala z knihy Astrid Lindgrenové. Později, vybaveni holíčkami a žlutými pláštěnkami, jsme se vydali ven a nevadil nám ani silný vítr, který nás bičoval do tváří. Když jsme se z plískanice vrátili do tepla, udělali jsme si palačinky s jablečným pyré a skořicí, bohatě pocukrované, zahráli si pexeso nebo Lotti Karotti a popíjeli k tomu horké kakao. Jenomže od té doby už uplynula hezká řádka let. Někdy jsem měla pocit, že se to odehrálo v úplně jiném životě. Dnes, kdy jsem tady na ostrově sama, jsem na špatném počasí neviděla vůbec nic pozitivního. Ba naopak. Jako by se mi monotónní šedá barva vpila pod kůži a prostoupila hluboko do duše. „Proč mě ten déšť dnes tak vadí?“ ptala jsem se sama sebe, přestože jsem odpověď už znala. Nebylo to počasí, co mi kazilo náladu. Dnešní deštivá nepohoda působila pouze jako zesilovač. Ta šed' se ve mně totiž usadila už před nějakou dobou a plíživě se rozlévala do všech stran. Pohlcovala přitom jasné barvy méj duše a plnila mě smutkem, únavou a otupělostí.

Otočila jsem se k moři zády a vrátila se pro své růžové tenisky, které ležely opodál. Na pláži skoro nikdo nebyl. V dáli jsem zahlédla jen tři lidi jdoucí těsně vedle sebe, kteří mi se svými vycházkovými holemi připomínali přerostlé mravence. Shýbla jsem se pro boty a chvíli jsem váhala, jestli si je mám nazout.

Jelikož boty i ponožky, které jsem do nich zastrčila, byly mokré, rozhodla jsem se, že se obuju později, až nahoře na promenádě, kde se budu moci posadit na lavičku a aspoň trochu si očistit chodidla od písku. Ale předtím se ještě projdu po pláži.

Co asi teď dělá Jochen s dětmi? Jonas, můj sedmnáctiletý syn, je dnes se svým týmem na zápase, hrají mimo město. A potom si nejspíš s klukama někam vyrazí. Lara je pravděpodobně zalezlá ve svém pokoji s mobilem, aby mohla nerušeně chatovat s kamarádkami. A Jochen? Ten buď sedí u svého notebooku a pracuje, něco kutí na zahradě nebo se věnuje některému ze svých mnoha koníčků.

A co dělám já? Nemám na tomto krásném ostrově nic lepšího na práci než přemítat nad tím, co právě dělá moje rodina, místo abych si užívala čas, který mám jen a jen pro sebe.

Ze zamyšlení mě vytrhl křik racků kroužících několik metrů nade mnou. Jeden z nich se spustil střemhlav dolů a snažil se pod hladinou ulovit stříbřitě třpytící se rybu. Jednou nebo dvakrát po ní neúspěšně sekl zobákem. Znovu se vznesl do vzduchu, zatímco ve vodě se stále něco lesklo. „Tak že by to nakonec nebyla ryba?“ napadlo mě. Zaostřila jsem tím směrem, ale nedokázala jsem rozpoznat, co na hladině plave. Možná odpadky, které na pláži nechal nějaký turista a příliv je odnesl s sebou, nebo je naopak odněkud vyplavil. Ach jo. Proč je na světě tolik lidí, kteří zcela očividně rádi tráví čas v přírodě, a přitom nepovažují za nutné zanechat ji po sobě čistou? Odložila jsem boty, vyhrnula si nohavice a brodila se několik metrů mělčinou směrem k odpadkům, abych je vytáhla. Jak jsem se k nim blížila, zdálo se mi, že se na vlnách pohupuje malá láhev. Natáhla jsem se pro ni a uvnitř jsem zahlédla nějaký papír. Vzkaz v láhvi?

Jako malá holka jsem vždycky snila o tom, že nějakou takovou láhev najdu, a vždy když jsme jeli k moři na dovolenou, jsem po ní pátrala. Představovala jsem si, že v ní bude mapa k pokladu smotaná do ruličky a můj život se promění v jedno velké dobrodružství. Nic takového se samozřejmě nestalo. O to víc mě překvapilo, že podobnou láhev držím v rukou zrovna teď.

„Určitě ji tam hodily nějaké děti,“ pomyslela jsem si, zatímco jsem se vracela na pláž. Přesto se mi vzrušením zrychlil tep. Musela jsem se sama nad sebou pousmát. Probudila se snad ve mně zase ta malá holka, která sní o nevšedních zážitcích? Když jsem došla ke svým teniskám, přidržela jsem si láhev koleny a otřela si ruce o džíny. Pak jsem ji vzala zase do rukou a pokusila se z ní vytáhnout korkovou zátku. Šlo to ztěžka, ale nakonec zátka povolila a s lupnutím vyklouzla. Obrátila jsem láhev hrdlem dolů a srolovaný papír vyklouzl ven. Odložila jsem láhev i se zátkou na zem a papír rozbalila.

S překvapením jsem zjistila, že vzkaz podle všeho nepsalo žádné dítě. Byl to byl rukopis dospělého člověka. Krásně zakřivená písmena psaná pravděpodobně inkoustem, který se na několika místech vlhkem rozpil. Chvilí mi trvalo, než jsem vzkaz dokázala rozluštit.

Tak dlouho jsem tě hledala, až jsem tě nakonec našla tam, kde bych to nikdy nečekala. Děkuju, milé štěstí, že mě od té doby provázíš na každém kroku!

„Páni, to je teda něco,“ polkla jsem. Komu vlastně ten vzkaz patří? A proč ho někdo napsal? Na lístku nebylo uvedeno datum ani jméno, které by prozrazovaly, kdo a kdy vzkaz napsal. Jediné, co dodávalo tomuto krátkému poselství nádech osobitosti, byla malá inkoustová kresba v pravém horním rohu. Znázorňovala větvičku s dlouhými úzkými lístky a na ní spoustou drobných bobulí. Vtom dopadla na

kresbu velká dešťová kapka, a rozmazala ji. Rychle jsem papír srolovala, strčila ho zpět do láhve a uzavřela ji korkem.

Co asi ta slova znamenají? Nerozhodně jsem si láhev prohlížela a přemýšlela jsem, jak s ní naložit. Nevěděla jsem, komu je adresována, ale určitě nebyla pro mě. Rozhodla jsem se tedy, že ji hodím zpátky do moře. Přistoupila jsem k vodě, rozmáchla se a... pak jsem se zarazila a spustila ruku dolů. Z nějakého důvodu jsem láhev nedokázala moři vrátit. „Prozatím si tě vezmu k sobě,“ řekla jsem a šla se usušit.

2. den OBJEV

Přestože jsem večer upadla do bezesného spánku, ráno jsem se probudila úplně rozlámaná. Matrace tady byla mnohem tvrdší, než jakou jsem měla doma, takže jsem se půl noci neklidně převalovala sem a tam. Naštěstí jsem si s sebou vzala alespoň vlastní polštář. Před několika lety jsem totiž zjistila, že na těch cizích nedokážu spát. Od té doby mě můj ergonomický polštář provází na všech cestách.

Protřela jsem si oči a přemýšlela, kolik asi může být hodin. Skrze stažené venkovní žaluzie pronikal do pokoje tenký pruh světla. Podívala jsem se na své náramkové hodinky a zasténala: „Vždyť je teprve šest.“ Když jsem ještě neměla děti, vždycky jsem si ráda pospala. Byly časy, kdy mi dělalo problém objevit se na přednášce v jedenáct dopoledne, protože jsem předchozí noc buď prohýřila s Isou na nějakém studentském večírku, nebo jsem do tří do rána seděla u psacího stolu a biflovala se. Zato v posledních letech jsem zcela očividně dlouhému vyspávání odvykla. Moje babička nazývala brzké vstávání v souvislosti s věkem „stařeckým útekem z postele“.

Vstala jsem a vytáhla žaluzie. Byla jsem překvapená, když mě venku kromě odstínů šedé přivítala i modrá barva. Na nebi pořád ještě visely nevlídné mraky, ale už se mezi nimi tu a tam rýsovala modrá obloha. Rozhodla jsem se, že se rychle osprchuju a půjdu se ještě před snídaní projít na pláž. „Třeba se mezitím vyčáší,“ svítila ve mně malá jiskřička naděje. Líbila se mi představa, že za chvíli budu moct dole u moře vystavit svou tvář hřejivým slunečním paprskům.

Cestou do koupelny sklouzl můj pohled na láhev, kterou jsem včera postavila na kulatý dřevěný stolek vedle pohodlného proutěného křesla. Málem bych na ni byla zapomněla. Přistoupila jsem k ní, vzala ji do rukou a znovu otevřela. Na chvíli jsem zaváhala. Vzkaz uvnitř přece nebyl určený mně. Nijak se mě netýkal. Vrátila jsem tedy láhev na své místo a odešla do koupelny. Otočila jsem kohoutkem a dopřála si pořádný doušek vody. Když jsem se napřímila, na zlomek vteřiny jsem se zarazila. Tvář dívající se na mě ze zrcadla vypadala jinak, než bych čekala. Byla bledá, pod očima měla tmavé stíny a působila unaveně. Ale kvůli tomu mi nepřipadala tak cizí. Byla zde spousta drobných nuancí, které vůbec neodpovídaly obrazu, jaký jsem si o sobě vytvořila. Naklonila jsem se vpřed a prohlížela se zblízka. Drobné vrásky pod očima se prohloubily natolik, že se během dne už nedokázaly tak zázračně vyhladit jako dřív. Jemná rýha nad kořenem nosu dávala tušit, že se často mračím, a propůjčovala mé tváři nezvykle přísný výraz. I kolem úst se mi postupem času udělaly dvě sotva znatelné vrásky. Další tři tenké vodorovné vrásky jsem objevila na krku. A na spáncích mi už několik let mezi hnědými vlasy prosvítaly šediny, kvůli čemuž jsem se musela každé čtyři týdny barvit.

Frustrovaně jsem se odvrátila, vstoupila do sprchy a naplno pustila kohoutek.

Asi o třicet minut později jsem se procházela po pláži bosá s botami v ruce. Hustá oblaka se pod nápořem větru trochu roztoupila, a slunce tak dostalo příležitost alespoň na chvíli zahalit krajinu do svých paprsků. Přesto mi bylo chladno, a tak jsem si lehký letní kabát zapnula až ke krku. Nad hlavou mi zakroužili tři rackové, něco na sebe zakřičeli a odlétli směrem k moři. I dnes byla pláž téměř liduprázdná. Nejspíš proto, že většina lidí byla v zaměstnání.

Zakručelo mi v břiše. Na včerejší večeři jsem si sice moc pochutnala, ale byla příliš skromná: malá porce carpaccia z červené řepy posypaného praženými vlašskými ořechy a fetou. Doufám, že snídaně bude vydatnější.

Zastavila jsem se a vytáhla z kapsy telefon. „Nová zpráva,“ oznamoval displej. „Ahoj, zlatíčko, užij si to. Příště to tam rozjedeme spolu!!!“ přečetla jsem si esemesku od Isy, která k ní přidala mrkajícího smajlíka, červené srdíčko a tři smajlíky s polibkem. „To je fajn, že na mě myslí, přestože má teď nejspíš na starosti jiné, mnohem důležitější věci,“ usmála jsem se.

Eseseska od Isy byla jedinou zprávou, která mi přišla. Děti ani Jochen se neozvali a nikdo jiný taky ne. Byly doby, kdy mi přicházely nejednodušší zprávy pomalu v minutových intervalech: „Milí rodiče našich malých fotbalistů, nezapomeňte prosím v sobotu na vyprané dresy!“, „Ahoj, nechtěl by dnes Jonas přijít k nám pohrát si se Sebastianem? Zdravím, Sonja“, „Miláčku, nezapomeň dát do daňového přiznání faktury za toho řemeslníka!“ anebo „Mami, ujel mi autobus, můžeš mě vyzvednout?“ Můj telefon byl už nějakou dobu víceméně tichý. Což bylo vlastně dobře, když si pomyslím, jak moc mě ta záplava zpráv dříve lezla na nervy. Jenomže moje hlava to viděla jinak a na toto nové ticho si očividně dosud nezvykla. Neustále se do mě vkrádal neklid spojený s pocitem, že mi něco důležitého uniká, v důsledku čehož jsem podléhala nutkání zas a znova kontrolovat, jestli náhodou nějaká zpráva nepřišla.

Původně jsem chtěla nechat telefon nahoře v pokoji, abych dokázala lépe vypnout a uvolnit se. Na poslední chvíli jsem si to rozmyslela a strčila ho do kapsy pro případ, že by doma nastala nějaká mimořádná situace a potřebovali by mě zastihnout. Já vím, je to nesmysl. I kdyby doma vznikl nějaký problém, vyřešil by ho Jochen s dětmi i beze mě.

Včera večer mi Lara poslala kratičkou zprávu s přáním na dobrou noc a smajlíkem s polibkem. A s Jochenem jsme si po telefonu vyměnili pár vět typu: „A co ty, jak ses dneska měla?“, „Já jsem se měl tak a tak.“ Jonas se od mého odjezdu neozval. Jako by na mě úplně zapomněl, přesně podle rčení „sejde z očí, sejde z mysli“.

„No jo, tak to prostě chodí, když děti vyrostou,“ povzdechla jsem si. Tak nějak mi to připadalo absurdní. Jak často jsem dřív toužila po chvílích, jako je tato. Být alespoň jednou sama. Mít na starosti jen sebe a své vlastní potřeby. Nic nemuset. Když byly děti malé, vnímala jsem takové chvíle jako vzácnost. Například sedět na záchodě bez Jonase nebo Lary na klíně. Nebo strávit pět minut ve sprše, aniž by po mně někdo něco chtěl – jak moc jsem si ty momenty dokázala vychutnat. Vtom se mi vybavilo odpoledne, kdy šly obě děti poprvé samy ven hrát si s kamarády. Najednou jsem stála sama v obývacím pokoji a kolem panovalo nezvyklé ticho. Zvláštní, skoro až tísnivé. Zavřela jsem oči a přemýšlela, co si počít s volným časem, který jsem měla najednou k dispozici. A pak jsem se rozhodla, že nechám domácnost pro jednu stranou. Že se vykašlu na povinnosti. Připadalo mi nádherně troufalé lehnout si ve všední den, v úterý odpoledne, na pohovku, začíst se do knihy a mlsat přitom Mozartovy pralinky. Jednou nebo dvakrát jsem uprostřed věty leknutím vyskočila, že se přece musím podívat, co dělají děti. Když mi došlo, že jsem sama doma, s úlevou jsem se svalila zpět do měkkých polštářů. Odpoledne bez dětí se postupem času stala součástí mého každodenního života. I když byly doma, trávily volné chvíle ve svých pokojích, kde se zabavovaly různými elektronickými hračkami. Nebo šly ven s kamarády. Doba, kdy jsem zakopávala o plyšáky či nechtěně stoupala na dílky z lega, zatímco jsem s košem prádla v náručí vstupovala do jejich pokojů, byla definitivně pryč. Zbyla jen podivná prázdnota, kterou se mi nedařilo ničím zaplnit. Kdysi tolik vzácný čas na čtení mi připadal čím dál tím jednodušší. Dokonce i na kurzu keramiky, kam mě vytáhla sousedka Steffi, jsem si připadala stejně nepatřičně jako slaměný klobouk ve sněhové bouři. Proto jsem si před dvěma lety změnila pracovní dobu z polovičního úvazku na tříčtvrteční. Prázdnota však nezmizela. Až jsem byla sama překvapená, jak moc mě tato nová životní etapa ubíjí. Nikdy by mě nenapadlo, že budu patřit k ženám, které nevědí, co si se sebou počít, když jim odrostou děti. „Ó, jak by bylo hezké, kdybych se mohla na několik dní nebo alespoň hodin vrátit do minulosti,“ posteskla jsem si.

„Už přestaň s tou nostalgií!“ napomenula jsem se v duchu. „Jsi na krásném ostrově a máš veškerý čas jen pro sebe. Co víc ti chybí ke štěstí?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Moře a já.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.